

Irène Theorin, Sarah Connolly & Julius Drake –*Liederabend*

Palau Grans Veus

Dilluns, 7 d'octubre de 2024 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Commemoració del centenari de Victoria de los Ángeles

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Irène Theorin, *soprano*

Sarah Connolly, *mezzosoprano*

Julius Drake, *piano*

I

Robert Schumann (1810-1856)

Hans Christian Andersen Lieder, op. 40

Märzveilchen

Muttertraum

Der Soldat

Der Spielman

Richard Strauss (1864-1949)

Vier Letzte Lieder, TrV 296

Frühling

September

Beim Schlafengehen

Im Abendrot

Johannes Brahms (1833-1897)

Die Mainacht, op. 43/2

Sonntag, op. 47/3

Heimweh II, op. 63/8

Von ewiger Liebe, op. 43/1

Wiegenlied, op. 49/4

Vergebliches Ständchen, 84/4

II

Jean Sibelius (1865-1957)

Flickan kom, op. 37/5

Den första kyssten op. 37/1

Var det en dröm?, op. 37/4

Säv, säv, susa, op. 36/4

Svarta Rosor, op. 36/1

Claude Debussy (1862-1918)

Chansons de Bilitis, , CD 97

La flute de Pan

La chevelure

Le tombeau des naiades

Joaquín Turina (1882-1949)

Tres arias, op. 26

Romance

El pescador

Rima

Franz Liszt (1811-1886)

Die drei Zigeuner, S.320

Liebesträume, S.541/3

Durada del concert:

Primera part, 50 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 55 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#lied #gransfigures #concertsaccessibles

Commemoració del centenari del naixement de Victoria de los Àngeles.

Poema

Lied

Sedejaré la mar, damunt l'escletxa oberta
per la llum resplendent
que encega el vent amb la claror dels dies.
Traço el teu verb en fràgils carritxeres
i em perdo, desvalgut,
en els bronzes que escup la terra en flor.

S'esmunyen salvatgines que no veig.
Et tinc a prop, tan certa,
i el lloc de la distància és un prodigi d'aus
que aletegen en l'ombra del meu vespre.
Pupil·la i cor, pel temps que així entreveies
i que ara és u: rodó, curull d'imatges,
precís en un mirar que et multiplica en veu.

Arriba a mi. I en fer-hi cap
que un cant secret t'eixordi:
més pur, més alt, més teu.

Sigues l'astor que vola i que se'n va:
rapinya'm el dolor, perquè et recordi.

Lluís Calvo

Del llibre *Opus spicatum*.

Lleida: Pagès Editors, 2000

REPSOL
Fundación

En aquesta obra els protagonistes són els arbres

Fundació Repsol impulsa **Motor Verde**, una iniciativa de reforestació de la Península Ibèrica per a mitigar la petjada de carboni:

- Reforestant més de 5.000 hectàrees
- Mitigant 1,9 milions de tones de CO₂
- Generant més de 1.500 ocupacions locals i inclusives

Escaneja i mitiga la teva
petjada de carboni

Comentari

Viatge pel món del lied amb dues dames del cant

El lied, la cançó poètica en alemany, assolí maduresa artística durant la primera meitat del segle XIX. Entre el 1815 i el 1828, any de la seva mort, Franz Schubert en posà els fonaments a partir dels quals es desenvolupà el gènere i només dotze anys més tard, el 1840, Robert Schumann el revolucionà tot ampliant les possibilitats dialèctiques entre veu i piano. Durant aquell *Liederjahre* Schumann creà, de manera compulsiva, més d'un centenar de cançons, la majoria indiscutibles obres mestres. Un dels poetes més adaptats pel compositor, especialment a partir del mes de juliol, fou Adelbert von Chamisso, responsable, entre d'altres, dels versos del cicle *Frauneliebe und Leben*. Von Chamisso fou també el traductor de quatre poemes del danès Johann Christian Andersen que Robert Schumann convertiria en els seus *Lieder op. 40*.

Són ben coneguts els estrets llaços, musicals i personals, que s'establiren entre Schumann i el jove Johannes Brahms. Ambdós es proclamaren custodis de la flama de l'escola clàssica vienesa i, per tant, d'oposició a les propostes wagnerianes. Aquesta militància conjunta no evità diferències perceptibles d'estil entre ells que, en el camp del lied, són especialment manifestes. Brahms començà a escriure cançons a partir del seu contacte amb els Schumann (1853) i ho continuà fent durant tota la seva carrera, però el seu referent, més que no pas el seu amic, fou Franz Schubert. L'aparent simplicitat estructural de les cançons de Brahms, en general de caràcter estròfic, s'allunya de la llibertat formal del seu preceptor, però amaga una personalitat i una força expressiva úniques, com ho demostren les magistrals *Die Mainacht* o *Von ewiger Liebe*.

Franz Liszt, proper a Richard Wagner, es posicionà als antípodes de l'estètica defensada per Brahms. En el cas del compositor hongarès, la llibertat formal és intrínseca al seu estil i mostra d'això fou la creació d'un nou gènere, el poema simfònic. Pel que fa al vessant liederístic, Liszt utilitzà les cançons, que compongué regularment, com un banc de proves per a les seves creacions orquestrals i pianístiques. Els vasos comunicants entre uns i altres tipus de composicions, així com el component experimental, convergeixen en un opus liederístic tan variat en la forma com caòtic pel que fa a la catalogació. La llibertat creativa, inventiva melòdica i virtuosisme pianístic que recorren totes les seves cançons és perceptible en *Die drei Zigeuner* o el popular *Liebesträume*.

Liszt fou també pioner en el sorgiment del lied amb acompanyament orquestral, variant que arribaria a l'apoteosi amb els cicles de Gustav Mahler i Richard Strauss. La major part de la producció liederística de Strauss fou per a veu i piano, tot i que composicions com *Vier Gesänge, op. 33* (1896) o *Nächtlicher Gang, op. 44* (1899) ja foren concebudes amb caràcter simfònic. Eren el preludi d'allò que, sense cap mena de dubte, seria la seva més gran creació en aquest format, els *Vier Letzte Lieder*. Aquestes quatre cançons, que Strauss no arribà a veure estrenades, constitueixen un testament musical i espiritual colpidor escrit un any abans de la seva mort, el 1949. Tot i que la visió comercial del primer editor ha unit aquestes peces com un tot per a la posteritat, Strauss no les va concebre com un cicle. La primera que compongué fou *Im Abendrot*, a partir d'un poema de Joseph von Eichendorff que impactà Strauss durant una estada a Suïssa. Fins mesos més tard no decidí posar música a tres poemes del seu vell amic Hermann Hesse que, en aquest cas, probablement sí que pensà com un tot. Més enllà, però, de vicissituds editorials, el conjunt ha esdevingut un monument musical sobre l'acceptació del destí i la mort.

Si algun compositor a cavall entre els segles XIX i XX reblà el clau pel que fa al tractament musical del text, aquest fou Claude Debussy. *Les Chansons de Bilitis* es basen en poemes en prosa de Pierre Louÿs, un material literàriament discutible, però que va permetre al compositor aprofundir en un tractament radical de la prosòdia que cristal·litzà en la transcendental òpera *Pélleas et Mélisande*. Paral·lelament, a partir de la segona meitat del segle XIX, en plena reconfiguració del mapa europeu, sorgiren les denominades escoles musicals nacionalistes, que advocaren per la integració del folklore en les formes musicals tradicionals. Aquesta fórmula es manifestà de manera accentuada en aquells gèneres on la paraula tenia protagonisme especial, com l'òpera o la cançó. L'Est d'Europa, amb Rússia al capdavant, abraçà el lied com una via per reivindicar la poesia autòctona, tendència a la qual s'incorporaren, progressivament, els països escandinaus. Jan Sibelius fou el més destacat compositor finlandès del període postromàntic, però tot i les seves posicions polítiques nacionalistes, escrigué la majoria de les cançons en suec. Peces com *Flickankom* o *Svarta Rosor* són representatives de l'estil de Sibelius, el qual assolí un equilibri personal entre la tradició alemanya i l'arravatada expressivitat dels veïns russos. En aquest corrent cal incloure també el sevillà Joaquín Turina, que al costat de Manuel de Falla i Enric Granados situaren Espanya al mapa musical europeu. Notable creador de cançons caracteritzades per una poderosa vena melòdica combinada amb un tractament pianístic subtil, va escriure *Tres arias* el 1923, en un període de maduresa durant el qual visità sovint Barcelona i, acompanyat del seu amic Pau Casals, estrenà diverses obres al Palau de la Música Catalana.

Antoni Colomer, periodista musical

Biografies

Irène Theorin, soprano

©Chris Gloag

És una de les sopranos dramàtiques més celebrades del panorama actual, intèrpret habitual en sales d'òpera i de concerts arreu del món. Particularment associada al repertori dramàtic alemany, és aclamada per la seva intensa musicalitat, unes actuacions atractives i per la flexibilitat vocal. Graduada a l'Acadèmia de Música i a la Royal Opera School de Copenhaguen, ha actuat al Teatro alla Scala, Metropolitan Opera House, Royal Opera House Covent Garden, Berliner Staatsoper, Staatsoper de Viena, Festival de Salzburg, Bayerische Staatsoper, Opéra National de París, Semperoper de Dresden i Bayreuther Festspiele.

Durant la temporada 2024-25 recupera el seu paper més emblemàtic, Elektra, a la Staatsoper d'Hamburg i a la Staatsoper unter den Linden abans de tornar al Gran Teatre del Liceu com a Ortrud de *Lohengrin* i després a la Staatsoper d'Hamburg com a Kundry de *Parsifal*, i aquest concert al Palau de la Musica de Barcelona amb la mezzosoprano Sarah Connolly i el pianista Julius Drake.

La temporada passada va actuar dues vegades a la Staatsoper de Stuttgart, com a Die Färberin en la nova producció de David Hermann de *Die Frau ohne Schatten* i en el paper titular d'*Elektra*, ambdós sota la direcció musical de Cornelius Meister. Altres compromisos van ser el retorn al Müpa de Budapest, on va triomfar per segon any consecutiu com a Brünnhilde de *Die Walküre* i *Götterdämmerung*; concerts d'*Elektra* amb Kirill Petrenko i la Filharmònica de Bergen; *Vier letzte Lieder* de Strauss a l'Auditori de la Diputació d'Alacant; així com la Gala Centenari Victoria de los Ángeles al Gran Teatre del Liceu. També va fer un esperat retorn a l'Opéra National de París amb el paper titular de *Turandot*.

Altres novetats destacades recents són l'aclamat debut com a Judith d'*El castell de Barbablava* amb Bryn Terfel en un concert amb el Gran Teatre del Liceu a l'Opéra de París; *Tristan und Isolde Act II* a la Tonhalle de Düsseldorf, i Brünnhilde de *Die Walküre* i *Götterdämmerung* al Müpa de Budapest. També ha unit forces amb Lise Davidsen i Waltraud Meier al Liceu per oferir un espectacular concert amb motiu del seu 175è aniversari, amb música de Wagner i Strauss, sota la batuta de Josep Pons. Recentment ha actuat com a Brünnhilde en noves produccions, tant de *Die Walküre* com de *Götterdämmerung*, al Bayreuther Festspiele, en una doble producció com a Ortrud de *Lohengrin* a la Deutsche Oper i Staatsoper de Berlín, així com en una nova producció de David Alden a l'Òpera Vlaanderen; *El cicle de l'Anell*, sota la batuta de Daniel Barenboim a la Staatsoper de Berlín; el paper titular d'*Elektra* al Palau de les Arts Reina Sofia de València; Brünnhilde de *Die Walküre* a la Royal Swedish Opera i Teatro di San Carlo de Nàpols; el paper titular de *La Gioconda* al Gran Teatre del Liceu, i així mateix el paper titular de *Turandot* en noves produccions al Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu i Nou Teatre Nacional de Tòquio.

A l'àmbit concertístic, ha participat en actuacions semiescenificades de *Die Walküre* amb l'Orquestra Simfònica Islandesa dirigida per Eva Ollikainen; *Simfonia núm. 8* de Mahler amb la Filharmònica d'Oslo i Mikko Franck; un concert amb *Die Walküre* a Bayreuth, com a part de la seva temporada reduïda del 2021;

Götterdämmerung per a l'Oper de Leipzig, i concerts de *Tristan und Isolde Act II* amb l'Òpera Nacional de Noruega i Edward Gardner; *Die Walküre*, amb Sir Simon Rattle i el Bayerische Rundfunk, que també es va publicar en CD; una actuació en concert del "Liebestod" de *Tristan und Isolde*, sota la direcció de Marek Janowski i la Filharmònica de Montecarlo; *Gurrelieder* de Schönberg amb l'orquestra de l'Opéra National de París i Philippe Jordan; així com recitals al Gran Teatre del Liceu i a la Fundació Victoria de los Ángeles de Barcelona.

Els seus enregistraments en DVD inclouen *Elektra* des del Festival de Salzburg i *Götterdämmerung* des del Teatro alla Scala, publicats per Arthaus; *Tristan und Isolde* des de Bayreuth per a Opus Arte, i el guardonat *Cicle de l'Anell* des de Copenhaguen per a Decca. El març del 2015 va ser guardonada com a cantant de l'any a Espanya per la seva interpretació de Brünnhilde de *Die Walküre* a Barcelona l'any 2014, i ha estat nomenada dama de l'Orde de la Dannebrog per la reina Margarida II de Dinamarca.

Sarah Connolly, mezzosoprano

©Christopher Pledger

Va ser nomenada Dama Comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic durant els Birthday Honours del 2017, i prèviament Comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic pels New Year Honours de l'any 2010.

El 2020 es va convertir en membre d'honor de la Royal Philharmonic Society en reconeixement als seus destacats serveis a la música. L'any 2023 va ser guardonada amb la Medalla del Rei de la Música, un reconeixement que s'atorga anualment a Anglaterra a un individu o grup de músics destacat que ha tingut una influència important en la vida musical de la nació.

Ha cantat als festivals d'Aldeburgh, Edimburg, Lucerna, Salzburg i Tanglewood i als BBC Proms, on el 2009 va ser solista a la Last Night. Els seus compromisos operístics l'han portat arreu del món, des de la Metropolitan Opera fins a la Royal Opera House, Opéra de París, La Scala de Milà, les òperes estatals de Viena i Múnic i els festivals de Bayreuth, Glyndebourne i Ais de Provença.

De la seva temporada 2024-25 destaquen el paper d'Auntie en una nova producció de *Peter Grimes* per a la Welsh National Opera; Dido en concert de *Dido & Aeneas* al Concertgebouw d'Amsterdam; *The dream of Gerontius* d'Elgar amb l'Orquestra Simfònica de la BBC i el director Sakari Oramo, i *The music makers* amb la CBSO i Sofi Jeannin; a més, *A child of our time* de Tippett, amb la Royal Northern Sinfonia i Dinis Sousa; *Les nuits d'été* de Berlioz per a la Fondazione Teatro Carlo Felice, amb Riccardo Minasi, i la *Simfonia núm. 2* de Mahler amb l'Orquestra Filharmònica de Boston i Benjamin Zander, i The Hallé Orchestra i Kahchun Wong; els *Lieder eines fahrenden gesellen*, amb l'orquestra de la WNO i Tomáš Hanus, i una gira amb els *Rückert-Lieder*, juntament amb Anima Eterna i Pablo Heras-Casado. També interpretarà cançons d'Alma Mahler amb l'Orquestra Simfònica Nacional RTÉ d'Irlanda, dirigida per Mihhail Gerts.

Julius Drake, piano

©Sim Canetti-Clarke

Viu a Londres i gaudeix d'una gran reputació internacional com un dels millors instrumentistes del seu camp. Ha col·laborat amb molts dels principals artistes mundials, tant en recitals com en disc. El seu interès apassionat pel cant li ha valgut invitacions per organitzar cicles de cançons al Wigmore Hall de Londres, Concertgebouw d'Amsterdam, 92nd Street Y de Nova York i Pierre Boulez Saal de Berlín. Organitza una sèrie anual de recitals de cant –Julius Drake and Friends– a l'històric Middle Temple Hall de Londres. Ensenya piano acompanyant] a la Guildhall School of Music de Londres i és convidat regularment a impartir classes magistrals arreu del món.

Els nombrosos enregistraments de Julius Drake inclouen una col·lecció àmpliament aclamada amb Gerald Finley per a Hyperion Records, de la qual *Songs by Samuel Barber, Schumann: Dichterliebe & other Heine settings* i *Britten: songs & proverbs of William Blake* van guanyar els Gramophone Award els anys 2007, 2009 i 2011, així com enregistraments amb Ian Bostridge i Alice Coote per a EMI; amb Joyce DiDonato, Lorraine Hunt Lieberson i Matthew Polenzani per a Wigmore Live, i amb Anna Prohaska per a Alpha. La gravació de Julius Drake de l'obra *El diari d'un desaparegut* de Janáček, amb el tenor Nicky Spence i la mezzosoprano Václava Housková per a Hyperion Records, van resultar guanyadors tant als Gramophone com als premis BBC Music Magazine el 2020.

La seva agenda aquesta temporada inclou recitals a La Scala de Milà i Teatro de la Zarzuela de Madrid amb Ludovic Tézier; el retorn a la Boulez Saal de Berlín amb la sèrie *Lied und Lyrik*; una gira de recitals pels EUA amb Ian Bostridge; les cançons completes de Mahler en cinc recitals al Festival Mahler al Concertgebouw d'Amsterdam; recitals al Gran Teatre del Liceu i al Palau, amb Gerald Finley, Sarah Connolly i Irène Theorin; la tornada als festivals de música de cambra de Santa Fe, West Cork i Oxford; concerts a Berlín i al Festival d'Aldeburgh amb André Schuen; recitals en duet de piano amb Elisabeth Leonskaja a Àustria, inclòs al Festival Schubertiade; més recitals als EUA i Europa amb Fleur Barron, Mercedes Gancedo, Christopher Prégardien, Julia Kleiter, Anna Prohaska i Roderick Williams, i al Wigmore Hall de Londres en el concert d'obertura de temporada per celebrar l'aniversari de Fauré, així com recitals amb Alice Coote, Stuart Jackson, Sofia Fomina i Brindley Sherratt.

Palau de la Música Catalana

Palau Òpera

24.10.24

Giuseppe riconosciuto
de Domènec Terradellas
—Vespres d'Arnadí
& Dani Espasa

28.04.25

Il Giustino de Vivaldi
—Accademia Bizantina
& Ottavio Dantone

14.05.25

Tamerlano de Händel
—Freiburger
Barockorchester
& René Jacobs

Palau Grans Veus

11.11.24

Philippe Jaroussky
& Jérôme Ducros

15.02.25

Serena Sáenz
& Vespres d'Arnadí

08.04.25

Diana Damrau, Jonas
Kaufmann & Helmut
Deutsch

09.05.25

Andrè Schuen
& Daniel Heide

Entrades a la venda a palaumusica.cat

Textos

Robert Schumann (1810-1856)

Hans Christian Andersen Lieder, op. 40

Textos d'Adelbert von Chamisso (1781-1839) basats en
poemes de Hans Christian Andersen (1805-1875)

Märzveilchen

Der Himmel wölbt sich rein
und blau,
Der Reif stellt Blumen aus zur
Schau.
Am Fenster prangt ein
flimmernder Flor.
Ein Jüngling steht, ihn
betrachtend, davor.

Und hinter der Blumen blühet
noch gar
Ein blaues, ein lächlendes
Augenpaar.
Märzveilchen, wie jener noch
keine gesehn!
Der Reif wird angehaucht
zergehn.

Eisblumen fangen zu
schmelzen an,
Und Gott sei gnädig dem
jungen Mann.

Muttertraum

Violetes de març

*La volta del cel s'estén pura i
blava,
el gebre exposa una munió de
flors,
tímides flors lluen en la finestra,
un jove està al davant i les
contempla.*

*I darrere les flors lluen molt més
un parell d'ulls blaus i
somrients.
Violetes de març, com ningú no
ha vist mai!
El gebre es fondrà amb la brisa.*

*Les flors gelades comencen a
desglaçar-se,
que Déu tingui pietat del jove!*

Somni de mare

Die Mutter betet herzlich und
schaut entzückt
Auf dem schlummernden
Kleinen.
Er ruht in der Wiege so sanft
und traut.
Ein Engel muß er ihr
scheinen.

Sie küßt ihn und herzt ihn, sie
hält sich kaum.
Vergessen der irdischen
Schmerzen,
Es schweift in die Zukunft ihr
Höfningstraum.
So träumen Mütter im
Herzen.

Der Rab indes mit der
Sippschaft sein
Kreischt draußen am Fenster
die Weise:
Dein Engel, dein Engel wird
unser sein,
Der Räuber dient uns zur
Speise.

Der Soldat

Der Es geht bei gedämpfter
Trommel Klang;
Wie weit noch die Stätte, der
Weg wie lang!
O wär er zur Ruh und alles
vorbei!
Ich glaub, es bricht mir das
Herz entzwei.

*La mare ora fervorosa i
contempla embadalida
el petit dorment.
Descansa en el bressol tan dolç i
confiat!
Li ha de semblar un àngel!*

*El besa i l'abraça, a penes pot
contenir-se,
ha oblidat totes les penes
terrenals,
i adreça cap al futur els seus
somnia esperançats,
com somnien els cors de les
mares.*

*Mentrestant el corb, amb tota la
seva trepa,
gralla la seva cançó des de fora
la finestra:
el teu àngel, el teu àngel serà
nostre,
i ens servirà d'aliment!*

Der Soldat

*Marxa al so dels tambors amb
sordina;
que lluny encara del lloc!, quin
camí més llarg!
Oh, si ell ja fos mort i tot
s'hagués acabat!
Crec que se'm trenca el cor!*

Ich hab in der Welt nur ihn
geliebt,
Nur ihn, dem man jetzt den
Tod doch gibt;
Bei klingendem Spiel wird
paradiert,
Dazu bin auch ich, auch ich
kommandiert.

Nun schaut er auf zum
letztenmal
In Gottes Sohne freudigen
Strahl,
Nun bindet sie ihm die Augen
zu –
Dir schenke Gott die ewige
Ruh!

Es haben die Neun wohl
angelegt,
Acht Kugeln haben
vorbeigefegt;
Sie zitterten alle vor Jammer
und Schmerz –
Ich aber, ich traf ihn mitten
ins Herz.

Der Spielman

Im Städtchen gibt es des Jubels
viel,
Da halten sie Hochzeit mit
Tanz und mit Spiel,
Den Fröhlichen blinket der
Wein so rot,
Die Braut nur gleicht dem
getünchten Tod.

*Només l'he estimat a ell en
aquest món,
només a ell, a qui ara han de
matar!
Hi ha una parada, amb sonors
redoblaments;
i m'hi han inclòs a mi.*

*Ara mira per última vegada,
en la llum alegre del sol diví;
ara li embenen els ulls...
que Déu li doni el descans etern!*

*Tots nou han apuntat bé;
vuit bales han passat de llarg,
tots tremolaven de pena i
aflicció...
però jo l'he encertat al mig del
cor.*

El joglar

*Hi ha molta alegria a la petita
ciutat,
se celebren unes nocés amb
dances i música;
el vi fulgura vermellós per als
alegres convidats,
només la núvia està tan pàl·lida
com la mort.*

Ja, tot für den, den nicht sie
vergißt,
Der doch beim Fest nicht
Bräutigam ist;
Da steht er inmitten der Gäste
im Krug
Und streichet die Geige, lustig
genug!

Er streichet die Geige, sein
Haar ergraut,
Es springen die Saiten gellend
und laut,
Er drückt sie ans Herz und
achtet es nicht,
Ob auch sie in tausend
Stücken zerbricht.

Es ist gar grausig, wenn einer
so stirbt,
Wann jung sein Herz und
Freude noch wirbt;
Ich mag und will nicht länger
es sehn,
Das möchte den Kopf mir
schwindelnd verdrehn.

Wer heißt euch mit Fingern
zeigen auf mich?
O Gott! bewahr' uns
gnädiglich,
Daß keinen der Wahnsinn
übermannt;
Bin selber ein armer
Musikant.

*Sí, morta per a aquell que mai
no podrà oblidar,
però que no és el nuvi en aquesta
festa;
és allà, amb la gerra, enmig dels
convidats,
i toca prou divertit el violí!*

*Toca el violí, amb els cabells
agrisats;
vibren les cordes, penetrants i
agudes,
les estreny contra el seu cor, i no
li preocupa
si també es trenquen en mil
trossos.*

*És espantós que es mori així,
quan fa poc el seu cor vessava
alegria.
No puc i no vull veure-ho més
temps!
Em podria fer perdre el cap,
marejat!*

*Qui us ha dit que
m'assenyaléssiu amb el dit?
Oh Déu, protegeix-nos,
indulgent,
que ningú no es rendeixi a la
demència;
no soc més que un pobre músic.*

Richard Strauss (1864-1949) *Vier Letzte Lieder, TrV 296*

Frühling

Text de Hermann Hesse (1877-1862)

Primavera

In dämmrigen Grüften
Träumte ich lang
Von deinen Blumen und
blauen Lüften,
Von deinem Duft und
Vogelgesang.

*A la penombra del sepulcre
somniava sovint
els teus arbres i els teus cels
blaus,
el teu perfum i els teus cants
d'ocells.*

Nun liegst du erschlossen
In Gleiß und Zier
Von Licht übergossen
Wie ein Wunder vor mir.

*Ara estàs davant meu,
resplendent i gloriosa,
inundada de llum
com un miracle.*

Du kennest mich wieder,
Du lockest mich zart,
Es zittert durch all meine
Glieder
Deine selige Gegenwart.

*Em reconeixes,
em saludes cordialment,
i tots els meus membres tremolen
amb la teva sagrada presència.*

September

Text de Hermann Hesse

Der Garten trauert,
Kühl sinkt in die Blumen der
Regen.
Der Sommer schlauert
Still seinem Ende entgegen.

Setembre

*El jardí està trist,
la pluja cau freda damunt les
flors.
L'estiu contempla
silenciós la seva fi.*

Golden tropft Blatt um Blatt
Nieder vom hohen
Akazienbaum.
Sommer lächelt erstaunt und
matt
In den sterbenden
Gartentraum.

*L'or cau de fulla en fulla
des de l'alta acàcia.
L'estiu somriu admirat i
llangorós
somniaant moribund al jardí.*

Lange noch bei den Rosen
Bleibt er stehen, sehnt sich
nach Ruh.
Langsam tut er die großen,
Müde gewordenen Augen zu.

*S'entreté molt entre les roses,
anhela el repòs.
Lentament va tancant
els ulls grans i fatigats.*

Beim Schlafengehen

Text de Hermann Hesse

A l'anar a dormir

Nun der Tag mich müd
gemacht,
Soll mein sehnlisches
Verlangen
Freundlich die gestirnte
Nacht
Wie ein müdes Kind
empfangen.

*Ara que el dia m'ha cansat,
els meus afanyos melangiosos
rebin amicalment la nit
estrellada
com un infant fatigat.*

Hände laßt von allem Tun,
Stirn vergiß du alles Denken,
Alle meine Sinne nun
Wollen sich in Schlummer
senken.

*Mans, deixeu tota la feina,
front, oblida els teus pensaments,
ara tots els meus sentits
només es volen submergir en el
son.*

Und die Seele unbewacht
Will in freien Flügen
schweben,
Um im Zauberkreis der Nacht
Tief und tausendfach zu
leben.

*I l'ànima, alliberada,
volarà amb ales lliures,
per viure profundament de mil
maneres
en el cercle màgic de la nit.*

Im Abendrot

Text de Joseph von Eichendorff
(1788-1857)

Al capvespre

Wir sind durch Not und
Freude
Gegangen Hand in Hand,
Vom Wandern ruhn wir beide
Nun überm stillen Land.

*Hem caminat, la teva mà en la
meva,
entre misèries i alegries,
i ara reposem de la caminada
en la terra silenciosa.*

Rings sich die Täler neigen,
Es dunkelt schon die Luft,
Zwei Lerchen nur noch
steigen
Nachträumend in den Duft.

*Al voltant declinen les valls,
s'enfosqueix l'atmosfera,
encara s'aixequen dues aloses
pels aires, somniadores.*

Tritt her, und laß sie
schwirren,
Bald ist es Schlafenszeit,
Daß wir uns nicht verirren
In dieser Einsamkeit.

*Vine, i deixa que volin,
aviat serà l'hora de dormir;
que no ens perdem
en aquesta solitud.*

O weiter stiller Friede!
So tief im Abendrot
Wie sind wir wandermüde –
Ist das etwa der Tod?

*Oh, segueix, pau silenciosa
i profunda del capvespre!
Estem cansats de caminar...
És això potser la mort?*

Johannes Brahms (1833-1897)

Die Mainacht, op. 43/2 – La nit de maig

Text de Ludwig Heinrich Christoph Hölty (1748-1776)

Wenn der silberne Mond
durch die Gesträuche blinkt,
Und sein schlummerndes
Licht über den Rasen streut,
Und die Nachtigall flötet,
Wandl' ich traurig von Busch
zu Busch.

*Quan la lluna platejada brilla
entre els arbres,
i la seva llum balsàmica s'estén
sobre la gespa,
i refila el rossinyol,
camino afligit pel bosc.*

Selig preis ich dich dann,
flötende Nachtigall,
Weil dein Weibchen mit dir
wohnet in einem Nest,
Ihrem singenden Gatten
Tausend trauliche Küsse gibt.

*Et veig llavors feliç, rossinyol
refilador,
perquè la teva parella viu amb
tu en un sol niu,
i dona mil amorosos besos
al seu canor espòs.*

Überhüllet von Laub, girret
ein Taubenpaar
Sein Entzücken mir vor; aber
ich wende mich,
Suche dunklere Schatten,
Und die einsame Thräne
rinnt.

*Coberta pel fullatge s'amanyaga
una parella de coloms:
em canten el seu delit, però jo em
tombo
i busco les ombres més fosques
per deixar caure una llàgrima
solitària.*

Wann, o lächelndes Bild,
welches wie Morgenroth
Durch die Seele mir strahlt,
find' ich auf Erden dich?
Und die einsame Thräne
Bebt mir heißer die Wang'
herab.

*Imatge somrient, que com l'alba
rogen
il·lumines la meva ànima, quan
et trobaré sobre la terra?
I la llàgrima solitària
tremola més càlida en la meva
galta.*

Sonntag, op. 47/3 – Diumenge

Text de Ludwig Uhland (1787-1862)

So hab ich doch die ganze
Woche
Mein feines Liebchen nicht
gesehn;
Ich sah es an einem Sonntag
Wohl vor der Türe stehn.
Das tausenschöne
Jungfräulein,
Das tausendschöne Herzelein,
Wollte Gott, ich wär heute bei
ihr.

*No he vist en tota la setmana
la meva dolça estimada;
la vaig veure un diumenge,
parada davant la porta.
Donzella mil vegades bella,
cor mil vegades bell,
volgués Déu que jo fos avui amb
ella!*

So will ich doch die ganze
Woche
Das lachen nicht vergehn;
Ich sah es an einem Sonntag
Wohl in die Kirche gehn.
Das tausenschöne
Jungfräulein,
Das tausendschöne Herzelein,
Wollte Gott, ich wär heute bei
ihr.

*Però en tota la setmana
no oblidaré el somriure,
que vaig veure un diumenge
quan anava a l'església.
Donzella mil vegades bella,
cor mil vegades bell,
volgués Déu que jo fos avui amb
ella!*

Heimweh II, op. 63/8 – Enyorament II

Text de Klaus Groth (1819-1899)

O wüßt ich doch den Weg
zurück,
Den lieben Weg zum
Kinderland!
O warum sucht ich nach dem
Glück
Und ließ der Mutter Hand?

*Oh, si pogués trobar el camí de
tornada,
l'enyorat camí al país de la
infància!
Oh, per què vaig buscar la
felicitat
deixant la mà de la mare?*

O wie mich sehnet auszuruhn,
Von keinem Streben
aufgeweckt,
Die muden Augen zuzutun,
Von Liebe sanft bedeckt!

*Oh, com enyoro el repòs
no destorbat per cap afany,
i el tancar els meus ulls cansats
cobert amb un dolç amor!*

Und nichts zu forschen,
nichts zu spähn,
Und nur zu träumen leicht
und lind:
Der Zeiten Wandel nicht zu
sehn,
Zum zweiten Mal ein Kind!

*I no demanar res, no esperar res,
només somnis lleugers i gentils;
no veure canviar el temps,
ser per segona vegada un infant!*

O zeig mir doch den Weg
zurück,
Den lieben Weg zum
Kinderland!
Vergebens such ich nach dem
Glück,
Ringsum ist öder Strand!

*Oh, ensenya'm el camí de
tornada,
l'enyorat camí al país de la
infància!
Busco inútilment la felicitat,
per la solitària platja al meu
voltant!*

Von ewiger Liebe, op. 43/1 – Amor etern

Text d'August Heinrich Hoffmann von
Fallersleben (1798-1874)

Dunkel, wie dunkel in Wald
und in Feld!
Abend schon ist es, nun
schweiget die Welt.
Nirgend noch Licht und
nirgend noch Rauch,
Ja, und die Lerche, sie
schweiget nun auch.

*Foscós, que foscós els boscos i els
camps!
És ja de nit, i el món està
silenciós.
Enlloc una llum, enlloc un
soroll,
sí, àdhuc l'alosa ha callat.*

Kommt aus dem Dorfe der
Bursche heraus,
Gibt das Geleit der Geliebten
nach Haus,
Führt sie am Weidengebüsche
vorbei,
Redet so viel und so
mancherlei:

*El noi surt del poble
per acompanyar a casa
l'estimada,
la guia per entre els arbustos del
camp,
i li parla molt animat:*

“Leidest du Schmach und
betrübest du dich,
Leidest du Schmach von
andern um mich,
Werde die Liebe getrennt so
geschwind,
Schnell wie wir früher
vereinigt sind,
Scheide mit Regen und
scheide mit Wind,
Schnell wie wir früher
vereinigt sind.”

Spricht das Mägdelein,
Mägdelein spricht:
“Unsere Liebe, sie trennet
sich nicht!
Fest ist des Stahl und das
Eisen gar sehr,
Unsere Liebe ist fester noch
mehr.

Eisen und Stahl, man
schmiedet sie um,
Unsere Liebe, wer wandelt sie
um?
Eisen und Stahl, sie können
zergehn,
Unsere Liebe muß ewig
bestehn!”

*“Si fossis humiliada i
t’entristissis,
si fossis humiliada per altres per
culpa meua,
desapareixeria el nostre amor
amb rapidesa,
amb la mateixa com ens vàrem
unir.
Ens separariem amb pluja i amb
vent,
tan ràpidament com ens vàrem
unir.”*

*Parla la noia i i contesta:
“El nostre amor mai no
desapareixerà!
L’acer és molt ferm i també ho és
el ferro,
però el nostre amor és encara
més ferm!”*

*El ferro i l’acer poden ser fosos,
però qui pot canviar el nostre
amor?
El ferro i l’acer poden liquar-se,
el nostre amor durarà
eternament!”*

Wiegenlied, op. 49/4 – Cançó de bressol

La primera estrofa és del recull de poemes tradicionals *Des Knaben Wunderhorn fet per Achim von Arnim (1781-1831)* i Clemens Brentano (1778-1842); i segona estrofa és de Georg Scherer (1824–1909)

Guten Abend, gut Nacht,
Mit Rosen bedacht,
Mit Nägelein besteckt,
Schlupf unter die Deck:
Morgen früh, wenn Gott will,
Wirst du wieder geweckt.

*Bona nit, bona nit,
ornat amb roses,
i cobert amb nards,
fica’t sota la manta!
Demà al matí, si Déu vol,
tornaràs a estar despert.*

Guten Abend, gut Nacht,
Von Englein bewacht,
Die zeigen im Traum
Dir Christkindleins Baum:
Schlaf nun selig und süß,
Schau im Traum's Paradies.

*Bona nit, bona nit,
vetllat per àngels,
que t'ensenyaran en somnis
l'arbre de Nadal:
dorm tranquil i dolç
i somnia en el paradís.*

Vergebliches Ständchen, op. 84/4 – Serenata inútil

Cançó popular

“Guten Abend, mein Schatz,
Guten Abend, mein Kind,
Ich komm' aus Lieb' zu dir,
Ach, mach mir auf die Tür,
Mach mir auf die Tür!”

*“Bona nit, mon tresor,
bona nit, estimada!
L'amor em porta a tu,
ah, obre'm la porta,
obre'm la porta!”*

“Mein' Tür ist verschlossen,
Ich laß' dich nicht ein,
Mutter, die rät mir klug,
Wärst du hier mit Fug,
Wär's mit mir vorbei.”

*“La meua porta està tancada,
i no et deixaré entrar,
la mare em donà bons consells:
si entressis amb el meu permís,
tot s'hauria acabat per a mi.”*

“So kalt ist die Nacht,
So eisig der Wind,
Daß mir das Herzer friert,
Mein Lieber löschen wird,
Öffne mir mein Kind.”

*“La nit és molt freda,
el vent és gelat,
es gelarà el meu cor
i s'apagarà el meu amor.
Obre'm, estimada!”*

“Löschet dein Lieb;
Laß' sie löschen nur,
Löschet sie immer zu,
Geh' heim zu Bett, zur Ruh!
Gute Nacht, mein Knab'!”

*“Que s'apagui el teu amor,
deixa que s'apagui,
i quan s'hagi apagat,
ves a casa, al llit, a descansar!
Bona nit, xicot!”*

Jean Sibelius (1865-1957)

*Flickan kom ifrån sin älsklings mote, op. 37/5 –
La noia torna de trobar-se amb el seu estimat
Text de Johan Ludvig Runeberg (1804-1877)*

Flickan kom från sin älsklings
möte
kom med röda händer.
Modern sade:
“Varav rodna dina händer,
flicka?”
Flickan sade: “Jag har plockat
rosor
Och på törnen stungit mina
händer.”

Åter kom hon från sin
ålsklings möte,
kom med röda läppar.
Modern sade:
“Varav rodna dina läppar,
flicka?”
Flickan sade: “Jag har ätit
hallon
och med saften målat mina
läppar.”

Åter kom hon från sin
ålsklings möte,
kom med bleka kinder.
Modern sade:
“Varav blekna dina kinder,
flicka?”
Flickan sade: “Red en grav, o
moder!
Göm mig där och ställ ett kors
däröver,
och på korset rista, som jaga
säger:

*La noia torna de trobar-se amb
el seu estimat,
torna amb les mans vermelles.
La mare li diu:
“Què t’ha enrogit les mans,
filla?”
La noia diu: “He collit roses
i m’han punxat les espines.”*

*Torna novament de trobar-se
amb l’estimat,
torna amb els llavis molt
vermells. La mare li diu:
“Què ha enrogit tant els teus
llavis, filla?”
La noia diu: “He estat menjant
gerds,
i m’he embrutat els llavis amb el
seu suc.”*

*Torna novament de trobar-se
amb l’estimat,
torna amb les galtes molt
pål·lides. La mare diu:
“Què ha empal·lidit tant les
teves galtes, filla?”
La noia diu: “Oh mare,
prepara’m una tomba,
amaga-m’hi i posa una creu al
damunt,
i en la creu escriu el que et dic:*

En gång kom hon hem med
röda händer,
ty de rodnat mellan älskarna
händer.
En gang kom hon hem med
röda läppar,
ty de rodnat under älkarns
läppar.
Senast kom hon hem med
bleka kinder,
ty de bleknat genom älskarns
otro.”

*Una vegada tornà a casa amb
les mans vermelles,
s’havien enrogit entre les mans
de l’estimat.
Una vegada tornà a casa amb
els llavis vermells,
s’havien enrogit amb els llavis
de l’estimat.
L’última vegada tornà a casa
amb les galtes pàl·lides,
les havia empal·lidit la
infidelitat de l’estimat.”*

Den första kyssen, op. 37/1 – El primer bes

Text de Johan Ludvig Runeberg

På silvermolnets kant satt
aftonstjärnan,
Från lundens skymning frågte
henne tärnan:
Säg, aftonstjärna, vad i himlen
tänkes,
När första kyssen åt en
älskling skänkes?
Och himlens blyga dotter
hördes svara:
På jorden blickar ljusets
änglaskara,
Och ser sin egen sällhet
speglad åter;
Blott döden vänder ögat bort -
- och gråter.

*L'estrella del vespre s'asseia en
un núvol argentí;
en el bosquet al capvespre la
noia pregunta:
Digues, estrella del vespre, què
pensen al cel
quan es dona el primer bes a
l'estimat?
I la noia tímida sent la resposta
del cel:
Els àngels de la llum contemplen
la terra
i hi veuen reflectida la seva
pròpia joia;
només la mort desvia la
mirada... i plora.*

Var det en dröm?, op. 37/4 – Fou un somni?

Text de Josef Julius Wecksell (1838-1907)

Var det en dröm, att ljuvt eb
gång
jag var ditt hjärtas vän?
Jag minns det som en tystnad
sång,
då strängen darrar än.

*Fou un somni, que una vegada
m'estimà encisador el teu cor?
Hi penso, com en una cançó
acabada,
mentre les cordes encara
tremolen.*

Jag minns en törnros av dig
skänkt,
en blick så blyg och öm;
Jag minns en avskedstår, som
blänkt.
Var allt, var allt en dröm?

*Penso en una rosa boscana que
em donares,
en una mirada tímida i tendra;
penso en unes llàgrimes de
comiat que brillaven,
era tot això, tot això, un somni?*

En dröm lik sippans liv så kort
uti en vårgrön ängd,
vars fågring hastigt vissnar
bort
för nya blommors mängd.

*Un somni, curt com la vida
d'una anemone
en un prat verd en primavera,
la bellesa de la qual es marceix
ràpida
entre la floració de noves flors.*

Men mången natt jag hör en
röst
vid bittra tårars ström:
göm djupt dess minne i ditt
bröst,
der vat din bästa dröm!

*Però algunes nits sento una veu,
acompanyada per un torrent de
llàgrimes amargues:
conserva'n el record en el teu
cor,
fou el teu somni més bell!*

Säv, säv, susa, op. 36/4 – Murmura, murmura, canyís

Text de Gustaf Fröding (1860-1911)

Säf, säf, susa,
Våg, våg, slå,
I sägen mig hvar Ingalill
Den unga månde gå?
Hon skrek som en vinksjuten
and
När hon sjönk i sjön,

*Murmura, murmura, canyís,
correu cap allà, ones,
oh, digues on havia d'anar
Ingalill, tan jove?
Cridà com un cigne moribund
quan s'enfonsà en el llac,*

Det var när sista stod grön.
De voro henne gramse vid
Östanålid,
Det tog hon sig såilla vid.
De voro henne gramse för
gods och gull
Och för hennes unga kärleks
skull.
De stucko en ögonsten med
tagg,
De kastade smuts i en liljas
dagg.

Så sjungen, sjungen sorgsång,
I sorgsna vågor små,
Säf, säf, susa,
Våg, våg, slå,

*quan l'última primavera tot ho
verdejava.
Tothom fou dolent amb ella a
Östanlid,
i ella s'ho prengué a la valenta.
Tothom fou dolent pels diners i
la riquesa,
i pel seu amor jove.
Agullonaren amb espines els seus
ulls estrellats,
i tiraren immundícia sobre una
rosada d'assutzena.*

*Per això canteu, canteu cançons
de dol,
petites ones aflagides,
murmura, murmura, canyís,
correu cap allà, ones.*

Svarta Rosor, op. 36/1 – Roses negres

Text d'Ernst Josephson (1851-1905)

Säg hvarför är du så ledsen i
dag,
Du, som alltid är så lustig och
glad?
Och inte är jag mera ledsen i
dag
Än när jag tyckes dig lustig
och glad;
Ty sorgen har nattsvarta
rosor.

I mitt hjerta der växer ett
rosendeträd
Som aldrig nånsin vill lemna
mig fred.
Och på stjelkarne sitter [tagg]¹
vid tagg,
Och det vållar mig ständigt
sveda och agg;
Ty sorgen har nattsvarta
rosor.

*Digues-me, per què estàs avui
tan trista?*

*Tu que sempre estàs tan
contenta i tan alegre?
No estic avui més trista
que quan et semblo contenta i
tan alegre;
ja que la pena té roses negres
com la nit.*

*En el meu cor creix un roser
que mai no em deixa en pau.
I en les seves tiges creixen espines
i més espines,
que em causen incessants dolor i
aversió;
ja que la pena té roses negres
com la nit.*

Men af rosor blir det en hel
klenod,
Än hvita som döden, än röda
som blod.
Det växer och växer. Jag tror
jag förgår,
I hjerträdets rötter det rycker
och slår;
Ty sorgen har nattsvarta
rosor.

*Però de la rosa neix una pura
joia,
tan blanca com la mort, tan roja
com la sang,
que creix i creix. Crec que em
moriré,
les arrels del meu cor han estat
arrencades;
ja que la pena té roses negres
com la nit.*

Claude Debussy (1862-1918)

Chansons de Bilitis, CD 97

Text de Pierre-Félix Louis (1870-1925)

La flute de Pan

Pour le jour des Hyacinthies,
Il m'a donné une syrinx
Fait de roseaux bien taillés,
Unis avec la blanche cire
Qui est douce à mes lèvres
Comme le miel.

Il m'apprend à jouer,
Assise sur ses genoux;
Mais je suis un peu
tremblante.
Il en joue après moi si
doucement
Que je l'entends à peine.

La flauta de Pan

*Per al dia dels Jacints,
m'ha donat una siringa
feta de canyes ben tallades,
unides amb cera blanca,
que és dolça als meus llavis
com la mel.*

*M'ensenya a tocar-la
asseguda als seus genolls;
però tremolo una mica.
Toca a prop meu tan dolçament
que a penes el sento.*

Nous n'avons rien à nous
dire,
Tant nous sommes près l'un
de l'autre;
Mais nos chansons veulent se
répondre,
Et tour à tour nos bouches
s'unissent
Sur la flûte. Il est tard;
Voici le chant des grenouilles
vertes
Qui commence avec la nuit.

Me mère no croira jamais
Que je suis restée si
longtemps
À chercher ma ceinture
perdue.

La chevelure

Il m'a dit: "Cette nuit, j'ai
rêvé.
J'avais ta chevelure autour de
mon cou.
J'avais tes cheveux comme un
collier noir
Autour de ma nuque et sur
ma poitrine.

Je les caressais, et c'étaient les
miens;
Et nous étions liés pour
toujours ainsi
Par la même chevelure, la
bouche sur la bouche,
Ainsi que deux lauriers n'ont
souvent qu'une racine.

Et peu à peu, il m'a semblé,
Tant nos membres étaient
confondus,
Que je devenais toi-même
Ou que tu entraves en moi
comme mon songe."

*No tenim res a dir-nos,
tan propers som l'un de l'altre;
però les nostres cançons volen
contestar-se,
i a vegades les nostres boques
s'uneixen
damunt la flauta. És tard,
heus ací el cant de les granotes
verdes
que comença amb la nit.*

*La mare mai no creurà
que hagi tardat tant
per cercar el meu cinturó perdut.*

La cabellera

*Ell m'ha dit: "Aquesta nit he
somniait.
Tenia la teva cabellera al voltant
del meu coll.
Tenia els teus cabells com un
collaret negre
al voltant de la meua nuca i el
meu pit.*

*Els acarona, i eren els meus;
i així estàvem lligats per sempre
per la mateixa cabellera, la boca
sobre la boca,
com dos llorers que sovint no
tenen més que una arrel.*

*I a poc a poc m'ha semblat,
de tan embolicats com estaven
els nostres membres,
que jo em convertia en tu
o que tu entraves dins meu com
el meu somni."*

Quand il eut achevé,
Il mit doucement ses mains
sur mes épaules,
Et il me regarda d'un regard si
tendre,
Que jebaissai les yeux avec un
frisson.

Le tombeau des naiades

Le long du bois couvert de
givre,
Je marchais;
Mes cheveux devant ma
bouche
Se fleurissaient de petits
glaçons,
Et mes sandales étaient
lourdes de neige
Fangeuse et tassée.

Il me dit: "Que cherches-tu?"
-Je suis la trace du satyre.
Ses petits pas fourchus
alternent
Comme des trous dans un
manteau blanc."
Il me dit: "Les satyres sont
morts.
Les satyres et les nymphes
aussi.

Depuis trente ans il n'a pas
fait
Un hiver aussi terrible.
La trace que tu vois est celle
d'un bouc.
Mais restons ici, où est leur
tombeau."

Et avec le fer de sa houe
Il cassa la glace de la source
Où jadis riaient les Naiades.

*Quan va acabar
em posà dolçament les mans
sobre l'espatlla
i em contemplà amb una mirada
tan tendra
que vaig abaixar els ulls amb
una esgarrifança.*

La tomba de les nàiades

*Jo caminava per un bosc cobert
de gebre;
els cabells davant la meva boca
florien amb petits glaçons,
i les meves sandàlies pesaven
plenes de neu
fangosa i comprimida.*

*Ell em digué: "Què cerques?"
- "Segueixo el rastre del sàtir.
Les seves petites passes
clivellades s'alternen
com forats en un abric blanc."
Em digué: "Els sàtirs són morts.
Els sàtirs, i també les nimfes.*

*Des de fa trenta anys no ha fet
un hivern tan terrible.
El rastre que veus és el d'un
cabró.
Però restem ací, on hi ha la seva
tomba."*

*I amb el ferro de la seva aixada
trencà el glaç de la font
on un dia reien les nàiades.*

Il prenait de grands morceaux
froids,
Et les soulevant vers le ciel
pâle,
Il regardait au travers.

*N'agafava grans trossos gelats,
i aixecant-los cap al cel pàl·lid,
hi mirava a través.*

Joaquín Turina (1882-1949)

Tres arias, op. 26

Romance

Text d'Ángel de Saavedra, duque de Rivas (1791-1865)

En una yegua tordilla
Que atrás deja el pensamiento,
Entra en Córdoba gallardo
Atarfe el noble guerrero.

El que las moriscas lunas
Llevó glorioso á Toledo,
Y torna con mil cautivos
Y cargado de trofeos.

Las azoteas y calles
Hierven de curioso pueblo
Que en él fijando los ojos,
Viva, viva está diciendo.

las moras en los terrados
Tremolan cándidos lienzos,
Y agua de azahar dan al aire,
Y sus elogios al viento.

Y entre la festiva pompa,
Siendo envidia de los viejos,
De las mujeres encanto,
De los jóvenes ejemplo;

Á las rejas de Daraja,
Daraja la de ojos negros,
Que cuando miran abrasan
Y abrasan con sólo verlos,

Humilde llega y rendido
El que, triunfante y soberbio,
Fué espanto de los cristianos,
Fué gloria de sarracenos.

Mas ¡ay! que las ve cerradas,
Bien distintas de otro tiempo,
En que damascos y alfombras
Las ornaron en su obsequio.

Y al mirar tales señales,
Turbado reconociendo
Que, mientras ganó batallas,
Perdió el amor de su dueño,

Con gran ternura llorando
Quien mostró tan duro pecho,
Vuelve el rostro á sus cautivos,
De esta manera diciendo:

Id con Dios, que ya sois libres,
Desde aquí podéis volveros,
Y llevad vuestros despojos,
Que á quien presentar no tengo.

Pues no es razón que conserve
De sus victorias recuerdo,
Quien al tiempo de guardarlas
Perdió de Daraja el pecho.

El pescador

Text de José de Espronceda (1808-1842)

Pescadorcita mía,
Desciende a la ribera,
Y escucha placentera
Mi cántico de amor;
Sentado en su barquilla,
Te canta su cuidado,
Cual nunca enamorado
Tu tierno pescador.

La noche el cielo encubre
Y calla manso el viento,
Y el mar sin movimiento
También en calma está:
A mi batel desciende,
Mi dulce amada hermosa:
La noche tenebrosa
Tu faz alegrará.

De conchas y corales
Y nácar á tu frente
Guirnalda reluciente,
Mi bien, te ceñiré;
Y eterno amor mil veces
Jurándote, complida
En tí, mi dulce vida,
Mi dicha encontraré.

No el hondo mar te espante,
Ni el viento proceloso,
Que al ver tu rostro Hermoso
Sus iras calmarán;
Y sílfidas y ondines
Por reina de los mares
Con plácidos cantares
A par te aclamarán.

Pescadorcita mía,
Desciende a la ribera,
Y escucha placentera
Mi cántico de amor;
Sentado en su barquilla,
Te canta su cuidado,
Cual nunca enamorado
Tu tierno pescador.

Rima

Text de Gustavo Adolfo Bécquer (1836-1870)

Te vi un punto, y, flotando ante mis ojos,
La imagen de tus ojos se quedó,
Como la mancha oscura, orlada en fuego,
Que flota y ciega, si se mira al sol.

A donde quiera que la vista fijo,
Torno a ver sus pupilas llamear;
Mas no te encuentro a ti; que es tu mirada:
Unos ojos, los tuyos, nada más.

De mi alcoba en al ángulo los miro
Desasidos fantásticos lucir:
Cuando duermo, los siento que se ciernen
De par en par abiertos sobre mí.

Yo sé que hay fuegos fatuos que en la noche
Llevan al caminante a perecer:
Yo me siento arrastrado por tus ojos,
Pero a dónde me arrastran, no lo sé.

Franz Liszt (1811-1886)

Die drei Ziguener, S. 320

Text de Nikolaus Lenau (1802 - 1850)

Drei Zigeuner fand ich einmal
Liegen an einer Weide,
Als mein Fuhrwerk mit müder
Qual
Schlich durch die sandige
Heide.

*Vaig trobar una vegada tres
gitanos
ajaguts en un prat,
quan el meu carruatge
avançava penosament
Per un erm arenós.*

Hielt der ein für sich allein
In den Händen die Fiedel,
Spielt' umglüht vom
Abendschein
Sich ein lustiges Liedel.

*Un d'ells agafà el violí
amb les seves mans,
i tocà una alegre cançoneta
Encès per la llum del capvespre.*

Hielt der zweite die Pfeif' im
Mund,
Blickte nach seinem Rauche,
Froh, als ob er vom
Erdenrund
Nichts zum Glücke mehr
brauche.

*El segon tenia la pipa a la boca
i contemplava el fum,
content, com si del món al seu
voltant
No necessités res més per ésser
feliç.*

Und der dritte behaglich
schlief.
Und sein Cymbal am Baum
hing;
Über die Saiten der
Windhauch lief,
Über sein Herz ein Traum
ging.

*I el tercer dormia còmodament,
amb el seu címbal penjat d'un
arbre;
sobre les seves cordes bufà un
hàlit de vent,
Sobre el seu cor hi arribà un
somni.*

An den Kleidern trugen die
drei
Löcher und bunte Flicker,
Aber sie boten trotzig Frei
Spott den Erdengeschicken.

*En els seus vestits tots très
hi portaven forats i sargits de
colors,
però es burlaven amb tossuda
llibertat
Del destí terrenal.*

Dreifach haben sie mir
gezeigt,
Wenn das Leben uns nachtet:
Wie man's verraucht,
verschläft , vergeigt,
Und es dreimal verachtet.

*De tres maneres em mostraren
que quan la vida se'ns
enfosqueix,
hom fuma, dorm i toca el violí.
I tres vegades se la menysprea.*

Liebestraüme, S 541/3

Text de Ferdinand Freiligrath (1810 - 1876)

O lieb, solange du lieben
kannst!
O lieb, solange du lieben
magst!
Die Stunde kommt, die
Stunde kommt,
Wo du an Gräbern stehst und
klagst.

*Ai, amor, estima tant com
puguis!
Ai, amor, estima tant com
puguis!
Arribarà l'hora, arribarà l'hora,
En què romandràs amb pena a
la tomba.*

Und Sorge, daß dein Herze
glüht
Und Liebe hegt und Liebe
trägt,
So lang ihm noch ein ander
Herz
In Liebe warm
entgegenschlägt.

*I fes brillar el teu cor,
I protegeix l'amor i duu l'amor,
Mentre el cor estigui
Bategant d'amor dolçament.*

Und wer dir seine Brust
erschließt,
O tu ihm, was du kannst,
zulieb!
Und mach ihm jede Stunde
froh,
Und mach ihm keine Stunde
trüb.

*I a aquell qui t'obre el seu pit,
Oh, fes per ell el que puguis amb
amor!
I fes-lo feliç cada hora,
I no el poses mai trist.*

Und hüte deine Zunge wohl,
Bald ist ein böses Wort gesagt!
O Gott, es war nicht böse
gemeint,
Der andre aber geht und
klagt.

*I mossega't la llengua
Una paraula desafortunada es
diu en un instant!
Déu meu, no hi ha mala
intenció
Però l'altre marxa i es lamenta.*

O lieb, solange du lieben
kannst!...

*Ai, amor, estima tant com
puguis!...*

Dann kniest du nieder an der
Gruft
Und birgst die Augen, trüb
und naß,
- Sie sehn den andern
nimmermehr -
Ins lange, feuchte
Kirchhofsgras.

*Llavors t'agenollaràs davant la
tomba
I els teus ulls estaran enterbolits
i humits,
-- No tornaràs a veure l'altre
mai més --
en l'herba llarga i humida del
cementiri.*

Und sprichst: O schau auf
mich herab,
Der hier an deinem Grabe
weint!
Vergib, daß ich gekränkt dich
hab!
O Gott, es war nicht böse
gemeint!

*I dius: Oh, mira'm des de baix,
Jo que aquí ploro a la teva
tomba!
Perdona'm per fer-te mal!
Déu meu, no era amb mala
intenció!*

Er aber sieht und hört dich
nicht,
Kommt nicht, daß du ihn froh
umfängst;
Der Mund, der oft dich küßte,
spricht
Nie wieder: Ich vergab dir
längst!

*Però ell no veu i no sent res,
No vens, tu que el vas besar
alegrement;
La boca que t'ha besat sovint no
no dirà
Mai més: et vaig perdonar fa
molt de temps!*

Er tat's, vergab dir lange
schon,
Doch manche heiÙe Träne fiel
Um dich und um dein herbes
Wort -
Doch still - er ruht, er ist am
Ziel!

O lieb, solange du lieben
kannst!...

*Ho va fer, perdona'l sempre,
Però llàgrimes calentes han
caigut
Sobre tu i sobre la seva dura
paraula...
Però calla, descansa, se n'ha
anat.*

*Ai, amor, estima tant com
puguis!...*

Fes-te soci de l'Orfeó Català. Fes del Palau casa teva.

Gaudeix d'invitacions, descomptes
i més avantatges per només 60 euros l'any
(10 euros, menors de 35 anys).

Uneix-te ara!

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

També et pot interessar...

Palau Gran Veus

Dilluns, 11.11.24 - 20 h

Sala de Concerts

Viena – París

Philippe Jaroussky, contratenor

Jérôme Ducros, piano

F. J. Haydn: *Das leben ist ein Traum*, Hob. XXVI:21

W. A. Mozart: *Abendempfindung*, K. 523; *An Chloé*, K. 524

L. van Beethoven: *Adelaide*, op. 46

F. Schubert: *Klavierstück núm. 2*, D. 946 (piano sol); *Im Frühling*, D. 882; *Die Gotter Griechenlands*, D. 677; *An Silvia*, D. 891; *Litanei*, D. 343; *Herbst*, D. 945; *Nachtstück*, D. 672

G. Fauré: *Cinc mélodies “de Venise”*, op. 58

C. Chaminade: *Étude de concert núm. 2*, op. 35 “*Automne*” (piano sol)

R. Hahn: *A Chloris*; *Offrande*; *Fêtes galantes*; *D'une prison*

C. Debussy: *Fêtes galantes II*

Preus: de 30 a 58 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Mecenes col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – CECOT – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Eurofirms Group – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Colonial – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – Mª Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – M^a. del Carmen Pous Guardia – Joaquim Uriach Torello

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – María José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Zacaries Benamiar – Pepita Izquierdo Giralt – Jordi Simó Sanahuja – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

